

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (πρώτο τμήμα)
της 23ης Ιανουαρίου 1986 *

Στην υπόθεση 171/84,

Pietro Soma, έκτακτος υπάλληλος της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, και **17 άλλοι προσφεύγοντες**, έκτακτοι υπάλληλοι της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στο Κοινό Κέντρο Πυρηνικών Ερευνών της Ispra, εκπροσωπούμενοι και επικουρούμενοι από τον **G. Marchesini**, δικηγόρο στο Corte di cassazione της Ιταλικής Δημοκρατίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το δικηγόρο **V. Biel**, 18A, rue des Glacis, προσφεύγοντες,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον **G. Berardis**, μέλος της νομικής της υπηρεσίας με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον **Γ. Κρεμλή**, μέλος της νομικής της υπηρεσίας, κτίριο **Jean Monnet**, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της πράξης με την οποία η Επιτροπή, προβαίνοντας στον υπολογισμό των δικαιωμάτων κοινοτικής συνταξιοδότησεως των προσφευγόντων, έλαβε εν μέρει υπόψη της το χρόνο υπηρεσίας που συμπλήρωσαν στην Επιτροπή πριν από το διορισμό τους ως έκτακτων υπαλλήλων,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

συγκείμενο από τους **Mackenzie Stuart**, πρόεδρο, **G. Bosco** και **T. F. O'Higgins**, δικαστές,

γενικός εισαγγελέας: **C. O. Lenz**

γραμματέας: **D. Louterman**, υπάλληλος διοικήσεως

αφού άκουσε το γενικό εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις του κατά τη συνεδρίαση της 24ης Οκτωβρίου 1985,

εκδίδει την ακόλουθη

* Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική.

ΑΠΟΦΑΣΗ

(Το μέρος που περιέχει τα περιστατικά παραλείπεται)

Σκεπτικό

- 1 Με δικόγραφο που κατέθεσαν στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 28 Ιουνίου 1984, ο Pietro Soma και 17 άλλοι προσφεύγοντες, έκτακτοι υπάλληλοι της Επιτροπής στο Κοινό Κέντρο Πυρηνικών Ερευνών της Ispra, άσκησαν προσφυγές με αντικείμενο την ακύρωση των αποφάσεων με τις οποίες η Επιτροπή, προβαίνοντας στον υπολογισμό των δικαιωμάτων κοινοτικής συνταξιοδοτήσεως των προσφευγόντων, έλαβε εν μέρει μόνο υπόψη της το χρόνο υπηρεσίας που συμπλήρωσαν στην Επιτροπή πριν από το διορισμό τους ως έκτακτων υπαλλήλων.
- 2 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι, μέχρι να αρχίσει να ισχύει, την 1η Νοεμβρίου 1976, ο κανονισμός 2615/76 του Συμβουλίου, της 21ης Οκτωβρίου 1976, περί τροποποίησης του κανονισμού 259/68 όσον αφορά τις διατάξεις που εφαρμόζονται επί του λοιπού προσωπικού των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων (JO L 299, σ. 1), οι προσφεύγοντες ασκούσαν τα καθήκοντά τους ως υπάλληλοι εγκαταστάσεως του Κοινού Κέντρου Πυρηνικών Ερευνών Ispra και ότι υπό την ιδιότητα αυτή είχαν υπαχθεί στο ιταλικό σύστημα κοινωνικής ασφαλίσεως που διαχειρίζεται το Istituto nazionale della previdenza sociale (στο εξής: INPS).
- 3 Ο παραπάνω κανονισμός 2615/76 του Συμβουλίου είχε ως αποτέλεσμα να καταργηθεί η ιδιότητα του υπαλλήλου εγκαταστάσεων και οι προσφεύγοντες απέκτησαν την ιδιότητα του έκτακτου υπαλλήλου δυνάμει του άρθρου 2 των διατάξεων που εφαρμόζονται επί του λοιπού προσωπικού (στο εξής: οι διατάξεις), που συμπληρώθηκε περαιτέρω με την εισαγωγή νέας κατηγορίας που καθορίζεται από το εδάφιο δ), το οποίο προστέθηκε στο εν λόγω άρθρο, ως εξής: «δ) ο υπάλληλος που προσλαμβάνεται προκειμένου να καταλάβει, προσωρινά, μόνιμη θέση, που αμείβεται από τις πιστώσεις για έρευνες και επενδύσεις και περιλαμβάνεται στον πίνακα οργανικών θέσεων που προσαρτάται στον προϋπολογισμό του οικείου οργάνου».
- 4 Εξάλλου, ο κανονισμός 2615/76 υπήγαγε τους πρώην υπαλλήλους εγκαταστάσεων στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Κοινότητας αντικαθιστώντας την παράγραφο 2 του

άρθρου 39 των διατάξεων με το ακόλουθο κείμενο: « Κατά τη λήξη των καθηκόντων του, ο υπάλληλος ο οποίος αναφέρεται στο άρθρο 2, στοιχείο γ) ή δ), δικαιούται συντάξεως λόγω συμπλήρωσης συντάξιμου χρόνου ή εφάπαξ αποζημίωση λόγω εξόδου από την υπηρεσία υπό τους όρους που προβλέπονται στις διατάξεις του τίτλου V, κεφάλαιο 3, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων και του παραρτήματος VIII του εν λόγω κανονισμού ».

- 5 Το άρθρο 2 του κανονισμού 2615/76 προβλέπει, ως μεταβατικό μέτρο, στην παράγραφο 4, εδάφιο 1, υπέρ των υπαλλήλων εγκαταστάσεων που απέκτησαν την ιδιότητα του έκτακτου υπαλλήλου, ότι τα έτη υπηρεσίας που συμπλήρωσαν με την ιδιότητα του υπαλλήλου εγκαταστάσεων λαμβάνονται υπόψη για την εφαρμογή του άρθρου 77, παράγραφος 1, του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως των υπαλλήλων (στο εξής: ο κανονισμός), σύμφωνα με το οποίο η παροχή συνταξιοδοτικού δικαιώματος λόγω συμπλήρωσης συντάξιμου χρόνου προϋποθέτει τη συμπλήρωση τουλάχιστον 10 ετών υπηρεσίας.
- 6 Αντίθετα, σύμφωνα με το εδάφιο 2 της παραγράφου 4 του άρθρου 2 του κανονισμού 2615/76, για τον προσδιορισμό των συντάξιμων ετών βάσει των οποίων υπολογίζεται η σύνταξη κατά την έννοια του άρθρου 2 του παραρτήματος VIII του κανονισμού, λαμβάνονται υπόψη μόνο τα συντάξιμα έτη υπηρεσίας που έχει συμπληρώσει ο πρώην υπάλληλος εγκαταστάσεων υπό τη νέα του ιδιότητα του έκτακτου υπαλλήλου.
- 7 Η Επιτροπή όμως, για λόγους επιείκειας, αποφάσισε να εφαρμόσει κατ' αναλογία στους πρώην υπαλλήλους εγκαταστάσεων, που θα υπέβαλλαν σχετική αίτηση, τις διατάξεις του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού, οι οποίες παρέχουν την ευχέρεια σε υπάλληλο που εισέρχεται στην υπηρεσία κοινοτικού οργάνου και υπαγόταν ήδη σε εθνικό οργανισμό κοινωνικής ασφαλίσεως, να μεταφέρει στις Κοινότητες το ασφαλιστικό ισοδύναμο των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων λόγω συμπλήρωσης συντάξιμου χρόνου τα οποία έχει αποκτήσει σε εθνικό πλαίσιο. Στην περίπτωση αυτή, το όργανο στο οποίο υπηρετεί ο υπάλληλος καθορίζει, λαμβάνοντας υπόψη το βαθμό, κατά τη μονιμοποίηση, τον αριθμό των συντάξιμων ετών που υπολογίζει σύμφωνα με το σύστημα που το διέπει και βάσει του ποσού του ασφαλιστικού ισοδυνάμου.
- 8 Στις 13 Ιουλίου 1978, η Επιτροπή προέβη στις εγκαταστάσεις του Κοινού Κέντρου Ερευνών στην Ispra σε ανακοίνωση που είχε ήδη δημοσιεύσει στο « Ταχυδρομείο του Προσωπικού » αριθ. 391, της 14ης Ιουνίου 1978, με την οποία καθιστούσε γνωστό στους έκτακτους υπαλλήλους που προηγουμένως υπήγοντο στο INPS ότι η μεταφορά των συνταξιοδοτικών τους δικαιωμάτων στο κοινοτικό σύστημα είχε καταστεί δυνατή χάρη στη συμφωνία που συνήφθη στη Ρώμη στις 2 Μαρτίου 1978 μεταξύ του INPS και της Κοινότητας.

- 9 Στις 22 Φεβρουαρίου 1983, ο Soma, ο οποίος είχε γίνει έκτακτος υπάλληλος από την 1η Νοεμβρίου 1976 κατ' εφαρμογή του προαναφερθέντος κανονισμού 2615/76 του Συμβουλίου, ζήτησε από την Επιτροπή να του επιτραπεί να επωφεληθεί από τη δυνατότητα αυτή για την περίοδο κατά την οποία είχε εργασθεί ως υπάλληλος εγκαταστάσεων του Κοινού Κέντρου Ερευνών στην Ispra, η οποία εν προκειμένω εκτεινόταν από την 1η Μαρτίου 1961 έως την 31η Οκτωβρίου 1976.
- 10 Στις 4 Οκτωβρίου 1983, η Επιτροπή πληροφόρησε τον Soma ότι μετά από τους υπολογισμούς στους οποίους είχε προβεί βάσει του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού, ο αριθμός των ετών που διήνυσε ως υπάλληλος εγκαταστάσεων τα οποία μπορούσαν να ληφθούν υπόψη για τον προσδιορισμό της κοινοτικής του σύνταξης ανερχόταν σε 6 έτη, 2 μήνες και 23 ημέρες.
- 11 Όσον αφορά τους άλλους προσφεύγοντες, η Επιτροπή τους ανακοίνωσε ότι κατά μέσον όρο τα έτη που είχαν διανύσει ως υπάλληλοι εγκαταστάσεων μπορούσαν να ληφθούν υπόψη μόνο κατά το ένα τρίτο για τον υπολογισμό της κοινοτικής τους σύνταξης.
- 12 Επειδή ο Soma καθώς και οι άλλοι προσφεύγοντες θεώρησαν ότι οι υπολογισμοί που περιλαμβάνονταν στις αποφάσεις της Επιτροπής που τους κοινοποιήθηκαν ήταν ανεπιεικείς, το Δεκέμβριο του 1983 υπέβαλαν ενστάσεις βάσει του άρθρου 46 των διατάξεων που εφαρμόζονται στο λοιπό προσωπικό ζητώντας την ακύρωση των ληφθέντων μέτρων.
- 13 Με αποφάσεις που κοινοποίησε στους προσφεύγοντες κατά τη διάρκεια του Μαρτίου 1984, η Επιτροπή απέρριψε τις ενστάσεις αυτές για το λόγο ότι οι εν λόγω ενστάσεις δεν διέφεραν σε τίποτε από τις ενστάσεις που είχαν υποβληθεί το 1981 από την Celant και άλλους υπαλλήλους και τις οποίες είχε απορρίψει. Υπενθυμίζει σχετικά ότι το βάσιμο της άποψης που είχε υιοθετήσει το 1981 επιβεβαιώθηκε από το Δικαστήριο σε απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1983 (Celant, υποθέσεις 118 έως 123/82, Συλλογή σ. 2995).
- 14 Δυσανεστημένοι από τη στάση της Επιτροπής απέναντί τους, ο Soma και 17 άλλοι προσφεύγοντες άσκησαν στις 25 Ιουνίου 1984 τις παρούσες προσφυγές. Με τις προσφυγές αυτές οι προσφεύγοντες ζητούν να ακυρωθούν οι αποφάσεις με τις οποίες η Επιτροπή έλαβε υπόψη της, για τον προσδιορισμό της κοινοτικής σύνταξης λόγω συμπλήρωσας συντάξιμου χρόνου, τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που είχαν αποκτήσει πριν από το διορισμό τους ως έκτακτων υπαλλήλων και να τους χορηγηθεί μεγαλύτερη σύνταξη λόγω συμπλήρωσας συντάξιμου χρόνου από αυτή που τους χορηγήθηκε στην περίπτωση μεταφοράς του ασφαλιστικού ισοδυνάμου. Οι προσφεύγοντες ζητούν επίσης να υποχρεωθεί η Επιτροπή να εξασφαλίσει τη δυνατότητα εκλογής μεταξύ της μεταφοράς του ασφαλιστικού ισοδυνάμου και της μεταφοράς των επιστραφέντων ποσών των συνταξιοδοτικών εισφορών προβαίνοντας στους υπολογισμούς που αφορούν τις δύο αυτές περιπτώσεις.

- 15 Προς στήριξη των προσφυγών τους, οι προσφεύγοντες προέβαλαν καταρχάς ότι η Επιτροπή παρέβη το άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII του κανονισμού που έδινε στον ενδιαφερόμενο το δικαίωμα να μεταφέρει στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό ταμείο, προκειμένου να επωφεληθεί στο μέλλον από ένα ενιαίο συνταξιοδοτικό σύστημα, το ασφαλιστικό ισοδύναμο ή έστω τα επιστραφέντα ποσά των συνταξιοδοτικών εισφορών που απέκτησε στο πλαίσιο του εθνικού συστήματος κοινωνικής ασφαλίσεως.
- 16 Οι προσφεύγοντες υπογραμμίζουν ως προς το θέμα αυτό ότι οι υπολογισμοί στους οποίους πρόβη η Επιτροπή βάσει του προαναφερθέντος άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII, αφορούν μόνο το ασφαλιστικό ισοδύναμο και δεν συνεπάγονται την ελάχιστη ένδειξη της συντάξεως λόγω συμπλήρωσης συντάξιμου χρόνου που θα είχαν επιτύχει αν ο υπολογισμός είχε πραγματοποιηθεί με βάση τη μεταφορά των επιστραφέντων ποσών των συνταξιοδοτικών εισφορών. Κατόπιν αυτού, η παράλειψη αυτή της Επιτροπής δεν τους επέτρεψε να ασκήσουν εν πλήρει επιγνώσει το δικαίωμα επιλογής που προβλέπεται στο προαναφερθέν άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII, δηλαδή το δικαίωμα που αναγνωρίστηκε από το Δικαστήριο στην απόφασή του της 18ης Μαρτίου 1982 (Bodson, υπόθεση 212/81, Συλλογή σ. 1019), ανεξάρτητα από το γεγονός ότι τα εθνικά συστήματα εφαρμόζουν μόνο τη μια ή την άλλη από τις δυνατότητες επιλογής.
- 17 Η Επιτροπή απαντά ως προς αυτό ότι το δικαίωμα επιλογής που προβλέπεται στο άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII που αναφέρθηκε πιο πάνω δεν είναι τόσο αλόγιο όσο διατείνονται οι προσφεύγοντες. Η υποχρέωση που είχε να παράσχει το δικαίωμα αυτό έπρεπε να εκτιμηθεί βάσει της πραγματικής καταστάσεως που υπήρχε στο ενδιαφερόμενο κράτος: μόνο αν το δικαίωμα επιλογής υφίσταται στο εν λόγω κράτος η Επιτροπή υποχρεούται να την προσφέρει μετά από τη σύναψη σχετικής συμφωνίας μεταξύ της Κοινότητας και του εθνικού οργανισμού κοινωνικής ασφαλίσεως.
- 18 Εν προκειμένω, η Επιτροπή θεωρεί ότι δεν μπορούσε να προτείνει στους προσφεύγοντες έναν υπολογισμό βάσει της μεταφοράς των επιστραφέντων ποσών των συνταξιοδοτικών εισφορών δεδομένου ότι η δυνατότητα αυτή δεν προβλέπεται στη συμφωνία που συνήφθη στις 2 Μαρτίου 1978 μεταξύ της Κοινότητας και του INPS. Κατά την άποψη της Επιτροπής, η ερμηνεία που δόθηκε από τους προσφεύγοντες στην απόφαση της 18ης Μαρτίου 1982 (Bodson, που αναφέρθηκε παραπάνω) ήταν εσφαλμένη διότι το Δικαστήριο είχε περιοριστεί στην απόφαση αυτή στο να προσδιορίσει τις έννοιες του ασφαλιστικού ισοδυνάμου και των επιστραφέντων ποσών των συνταξιοδοτικών εισφορών.
- 19 Πρέπει ακόμη να τονισθεί ότι οι προσφεύγοντες ανέφεραν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας το νόμο αριθ. 29 της 7ης Φεβρουαρίου 1979 που θέσπισε δυνατότητα εξαγοράς στο πλαίσιο του ιταλικού νομικού συστήματος.

- 20 Ενόψει της επιχειρηματολογίας που ανέπτυξαν οι προσφεύγοντες εμφανίζεται ως αναγκαίο να καθοριστεί η ακριβής σημασία του προαναφερθέντος άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII. Μια ανάλυση του ίδιου του κειμένου του εν λόγω άρθρου αποδεικνύει σαφώς ότι ο βασικός του στόχος είναι να εξασφαλίσει τη μετάβαση από ένα εθνικό σύστημα ασφαλίσεως στο κοινοτικό σύστημα με μια από τις δύο μορφές που αναφέρει εν προκειμένω το ασφαλιστικό ισοδύναμο ή τα επιστραφέντα ποσά των συνταξιοδοτικών εισφορών, αλλ' ότι δεν επιβάλλει υποχρεωτικά οι δύο δυνατότητες να πρέπει να προβλέπονται και αυτό ανεξάρτητα από το αν το εθνικό δίκαιο τις προβλέπει ή όχι.
- 21 Εξάλλου, πρέπει να τονιστεί, όπως ορθώς το ανέφερε η Επιτροπή, ότι το Δικαστήριο, στην απόφασή του της 18ης Μαρτίου 1982 (Bodson, που αναφέρθηκε παραπάνω), περιορίστηκε στο να ορίσει τις έννοιες του ασφαλιστικού ισοδυνάμου και των επιστραφέντων ποσών των συνταξιοδοτικών εισφορών, αλλά δεν αποφάνθηκε επί της υποχρεώσεως που είχε η Επιτροπή δυνάμει του προαναφερθέντος άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII, να προσφέρει στους ενδιαφερομένους τη δυνατότητα επιλογής μεταξύ του ασφαλιστικού ισοδυνάμου και των επιστραφέντων ποσών των συνταξιοδοτικών εισφορών.
- 22 Εν προκειμένω, πρέπει να γίνει δεκτό ότι το ιταλικό νομικό σύστημα δεν προέβλεπε το μηχανισμό των επιστραφέντων ποσών των συνταξιοδοτικών εισφορών κατά το χρόνο συνάψεως της συμφωνίας της 2ας Μαρτίου 1978 ανάμεσα στην Κοινότητα και το ΙΝPS. Ήταν επομένως αδύνατο για τα συμβαλλόμενα μέρη στην εν λόγω συμφωνία να συμπεριλάβουν στη συμφωνία αυτή τον εν λόγω μηχανισμό και για το λόγο αυτό η συναφθείσα συμφωνία προβλέπει μόνο το μηχανισμό της μεταφοράς του ασφαλιστικού ισοδυνάμου. Εκτιμώντας αυτό που μόλις αναφέρθηκε, δεν φαίνεται σκόπιμο να διερευνηθεί αν ο νόμος αριθ. 29 της 7ης Φεβρουαρίου 1979 που ο προσφεύγων ανέφερε κατά τη συνεδρίαση θέσπισε πράγματι τη δυνατότητα εξαγοράς στο πλαίσιο του ιταλικού νομικού συστήματος.
- 23 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο πρώτος αυτός λόγος δεν μπορεί να γίνει δεκτός εφόσον βασίζεται σε εσφαλμένη ερμηνεία του άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII που αναφέρθηκε παραπάνω.
- 24 Προς στήριξη της προσφυγής τους, οι προσφεύγοντες προβάλλουν στη συνέχεια δεύτερη αιτίαση που βασίζεται σε παραβίαση της αρχής της απαγορεύσεως των διακρίσεων. Προβάλλουν ότι με τα ίδια ή ακόμη και με περισσότερα ποσά που συγκεντρώθηκαν για τη σύνταξη, τα συνταξιοδοτικά δικαιώματα που τους αναγνωρίζονται είναι πολύ χαμηλότερα από αυτά που αναγνωρίζονται στους άλλους υπαλλήλους, μόνιμους και έκτακτους που διορίστηκαν υπ' αυτή την ιδιότητα από την έναρξη της υπηρεσίας τους. Με τον υπολογισμό στον οποίο προέβη η Επιτροπή, πράγματι, τους αναγνώρισε

μια περίοδο υπηρεσίας για τη λήψη κοινοτικής συντάξεως που συνιστά το ένα τρίτο μόνο αυτής που αναγνωρίστηκε στους μόνιμους και έκτακτους υπαλλήλους, οι οποίοι κατέβαλαν εισφορές ανάλογου ύψους στο κοινοτικό συνταξιοδοτικό ταμείο από την έναρξη της υπηρεσίας τους.

- 25 Ως προς το σημείο αυτό, ξεκινώντας από τη διαπίστωση ότι τα συνταξιοδοτικά συστήματα διαφέρουν όλα τόσο από την άποψη της φύσεως των εισφορών όσο και από την άποψη της διάρκειας των πληρωμών, της ηλικίας συνταξιοδότησεως ή του ποσού της σύνταξης, η Επιτροπή θεωρεί ότι, αν θέλουν να μετατραπεί το ποσό που συγκεντρώθηκε στο πλαίσιο ενός δεδομένου συνταξιοδοτικού συστήματος σε συντάξιμα έτη κοινοτικής συντάξεως κατά την έννοια του κανονισμού, είναι αναγκαίο να υπάρξει ενιαία αντιμετώπιση.
- 26 Η ενιαία αυτή αντιμετώπιση, που παίρνει τη μορφή ενιαίου μαθηματικού τύπου τον οποίο έθεσε σε εφαρμογή η Επιτροπή σύμφωνα με το προαναφερθέν άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII, θα απέβλεπε μόνο στο να εξασφαλίσει την ίση μεταχείριση μεταξύ μόνιμων και έκτακτων υπαλλήλων κάθε προελεύσεως. Η άνιση μεταχείριση που θα φαινόταν να προκύπτει από τον υπολογισμό αυτό θα ήταν φαινομενική δεδομένου ότι σε κάθε περίπτωση το επίπεδο της κοινοτικής συντάξεως θα ήταν σαφώς πιο ψηλό από αυτό της σύνταξης του INPS. Εξάλλου, η Επιτροπή αναφέρεται στην απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1983 (Celant, που αναφέρθηκε παραπάνω) και ιδίως στη σκέψη 28 που επιβεβαιώνει την άποψη της Επιτροπής ότι οι ισότιμες εισφορές δεν αντιστοιχούν υποχρεωτικά σε ισάριθμα λαμβανόμενα υπόψη συντάξιμα έτη.
- 27 Προκειμένου να εκτιμήσει το βάσιμο του δεύτερου αυτού λόγου, το Δικαστήριο έκρινε αναγκαίο να θέσει δύο ερωτήματα στην Επιτροπή. Πρώτο, της ζήτησε να διευκρινίσει κατά τρόπο σαφέστερο γιατί οι διαφορές μεταξύ των συνταξιοδοτικών συστημάτων που είχαν καταστήσει την εφαρμογή του μαθηματικού τύπου αναγκαία στην προκειμένη περίπτωση είχαν καταλήξει στο αμφισβητούμενο από τους προσφεύγοντες αποτέλεσμα και, δεύτερο, της ζήτησε να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους θεωρεί ότι με το δεύτερο αυτό λόγο οι προσφεύγοντες αποβλέπουν μόνο στην αναδρομική ανασύσταση των συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων που θα είχαν αποκτήσει υπό το κοινοτικό σύστημα αν είχαν προσληφθεί από την αρχή ως έκτακτοι υπάλληλοι.
- 28 Στην απάντηση που απηύθυνε στο Δικαστήριο, στις 30 Απριλίου 1985, η Επιτροπή τόνισε, αφενός, ότι οι μεταβλητοί παράγοντες που υπεισέρχονται στο μαθηματικό τύπο που χρησιμοποιείται για τον υπολογισμό της κοινοτικής σύνταξης ήταν πολυάριθμοι και ότι συνδέονταν περισσότερο με το ιστορικό των ενδιαφερομένων, ιδίως την ηλικία τους, παρά με τις καταβληθείσες εισφορές και, αφετέρου, ότι σκοπός των προ-

σφευγόντων ήταν να επιτύχουν να ληφθεί υπόψη για τον προσδιορισμό της κοινοτικής τους σύνταξης ίσος αριθμός συντάξιμων ετών με τον αριθμό των ετών που έχουν διανυθεί υπό το εθνικό σύστημα.

- 29 Υπό το φως των προεκτεθέντων πρέπει να γίνει δεκτό ότι, εκ πρώτης όψεως, αν συγκριθεί η κατάσταση ενός τοπικού υπαλλήλου που απέκτησε στη συνέχεια την ιδιότητα του έκτακτου υπαλλήλου και η κατάσταση ενός έκτακτου υπαλλήλου που είχε την ιδιότητα αυτή από την έναρξη των καθηκόντων του σε σχέση με ορισμένη περίοδο κατά την οποία κατέβαλαν περίπου ίδιες εισφορές στο πλαίσιο του ιταλικού κοινωνικού συστήματος και του κοινοτικού συστήματος αντιστοίχως, ο έκτακτος υπάλληλος, από την έναρξη των καθηκόντων του, βρίσκεται σε ευνοϊκότερη θέση λόγω του ότι του αναγνωρίζονται πλήρως τα έτη υπηρεσίας του για τον υπολογισμό της σύνταξης του λόγω συμπλήρωσης συντάξιμου χρόνου. Αυτή είναι η διαφορετική μεταχείριση που κατά τους προσφεύγοντες εισάγει διάκριση.
- 30 Εν πάση περιπτώσει, κατά πάγια νομολογία του Δικαστηρίου, « δεν μπορεί να τεθεί υπό αμφισβήτηση το διαφορετικό καθεστώς που ισχύει μεταξύ των διαφόρων κατηγοριών προσώπων που προσλαμβάνουν οι Κοινότητες » και « δεν μπορεί συνεπώς να θεωρείται ως διάκριση το γεγονός ότι, από άποψη εγγυήσεων του κανονισμού υπηρεσιακής καταστάσεως και από άποψη παροχών κοινωνικής ασφαλίσεως, ορισμένες κατηγορίες προσώπων που προσλαμβάνονται από τις Κοινότητες απολαμβάνουν εγγυήσεων ή παροχών που δεν παρέχονται σε άλλες κατηγορίες » (απόφαση της 6ης Οκτωβρίου 1983, Celant, σκέψη 22, που αναφέρθηκε παραπάνω).
- 31 Εξάλλου, το Δικαστήριο σαφώς τόνισε στη σκέψη 27 της εν λόγω αποφάσεως ότι δεν μπορεί να προσαφθεί στον κοινοτικό νομοθέτη ότι το 1976 δεν τροποποίησε αναδρομικά την κατάσταση των υπαλλήλων εγκαταστάσεων ώστε να τους καταστήσει έκτακτους υπαλλήλους, ιδίως όσον αφορά το κοινοτικό συνταξιοδοτικό σύστημα και « ότι ο μόνος μηχανισμός που συμβιβάζεται με την υγιή οικονομική διαχείριση του κοινοτικού συνταξιοδοτικού συστήματος, σε περίπτωση αναδρομικής αναγνωρίσεως ασφαλιστικών περιόδων, συνίσταται στην εφαρμογή των διατάξεων του άρθρου 11 του παραρτήματος VIII του κανονισμού ».
- 32 Εξάλλου, για την περίπτωση που ο υπολογισμός για τον προσδιορισμό της κοινοτικής σύνταξης βασιζόταν στη μεταφορά του ασφαλιστικού ισοδυνάμου όπως προβλέπεται από το προαναφερθέν άρθρο 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII, το Δικαστήριο δήλωσε ρητώς ότι « επειδή ο προσδιορισμός του ασφαλιστικού ισοδυνάμου εκ

μέρους του αρχικού οργανισμού κοινωνικής ασφαλίσεως και ο επανυπολογισμός του σύμφωνα με τους κανόνες που ισχύουν στο συνταξιοδοτικό σύστημα της Κοινότητας στηρίζονται σε διαφορετικά δεδομένα και σε διαφορετικούς παράγοντες εκτιμήσεως όσον αφορά το ιστορικό των ενδιαφερομένων, τις μελλοντικές προοπτικές τους, το ύψος των εισφορών, τη φύση και το ύψος των παροχών, είναι φυσιολογικό ο καθορισμός των συντάξιμων ετών που πρέπει να ληφθούν υπόψη για την κοινοτική σύνταξη να καταλήγει σε διαφορετικό αριθμό από τον αριθμό των συντάξιμων ετών που έχει υπολογίσει ο εθνικός οργανισμός».

- 33 Επομένως, από τα προεκτεθέντα φαίνεται σαφώς ότι η νομική κατάσταση των προσφευγόντων όσον αφορά τον προσδιορισμό της κοινοτικής σύνταξης δεν συγκρίνεται από καμιά άποψη με αυτή των έκτακτων υπαλλήλων που απέκτησαν την ιδιότητα αυτή από την έναρξη των καθηκόντων τους· επομένως, έναντι αυτών δεν ήταν δυνατό να υπάρξει κάποια διάκριση. Κατόπιν αυτού, ο δεύτερος αυτός λόγος δεν μπορεί να γίνει δεκτός.
- 34 Επιπλέον, οι προσφεύγοντες προσάπτουν στην Επιτροπή ότι δεν έλαβε υπόψη της μόνο το βασικό μισθό που ίσχυε το 1976 αλλά και το διορθωτικό συντελεστή που προβλέπεται στο άρθρο 65 του κανονισμού, που ανερχόταν την εποχή εκείνη σε 157,8 %, στο μαθηματικό τύπο που χρησιμοποίησε για τον καθορισμό των συντάξιμων ετών που έπρεπε να ληφθούν υπόψη για τον προσδιορισμό της κοινοτικής σύνταξης. Η εφαρμογή του διορθωτικού αυτού συντελεστή θα είχε ως αποτέλεσμα, αφενός, να ελαττώσει σημαντικά την περίοδο συντάξιμων ετών που δίνει δικαίωμα για σύνταξη δεδομένου ότι ο εν λόγω συντελεστής καθώς και ο βασικός μισθός βρίσκονται στον παρονομαστή του μαθηματικού τύπου που χρησιμοποίησε η Επιτροπή και, αφετέρου, να διακρίνει τους προσφεύγοντες έναντι των έκτακτων υπαλλήλων που έχουν την ιδιότητα αυτή από την έναρξη των καθηκόντων τους εφόσον οι εισφορές αυτών των τελευταίων στο συνταξιοδοτικό σύστημα εκτιμήθηκε μόνο βάσει του ισχύοντος βασικού τους μισθού.
- 35 Ως προς το σημείο αυτό, η Επιτροπή, αναφέροντας την απόφαση της 19ης Νοεμβρίου 1981 (Benassi, υπόθεση 194/80, Συλλογή σ. 2815), απαντά ότι το Δικαστήριο έκανε δεκτή την εφαρμογή του διορθωτικού συντελεστή κατά τους υπολογισμούς που προέκυψαν σε εκτέλεση του προαναφερθέντος άρθρου 11, παράγραφος 2, του παραρτήματος VIII και ότι η εφαρμογή του ήταν εν προκειμένω αναγκαία για να αποφευχθούν εσφαλμένα αποτελέσματα. Η διαφορετική αντιμετώπιση των προσφευγόντων, εξάλλου, δεν συνεπαγόταν διακρίσεις δεδομένου ότι η νομική τους κατάσταση είναι διαφορετική από αυτή των έκτακτων υπαλλήλων που έχουν την ιδιότητα αυτή από την έναρξη των καθηκόντων τους.

- 36 Επί του σημείου αυτού, το Δικαστήριο, για τους λόγους που μόλις εξέθεσε η Επιτροπή, κρίνει ότι ο λόγος αυτός που οι προσφεύγοντες δεν επανέλαβαν στην απάντησή τους, αλλά επί του οποίου επανήλθαν κατά τη διάρκεια της προφορικής διαδικασίας, πρέπει να απορριφθεί.
- 37 Η τελευταία αιτίαση την οποία διατύπωσαν οι προσφεύγοντες κατά της Επιτροπής οφείλεται στο ότι η Επιτροπή αφήρεσε τόκους ύψους 3,5 % επί του ποσού του κεφαλαίου που μεταφέρθηκε από τον ιταλικό οργανισμό, για την περίοδο από την 1η Νοεμβρίου 1976 έως την πραγματική μεταφορά του ποσού αυτού χωρίς να εξηγήσει με οποιονδήποτε τρόπο το βάσιμο της αφαίρεσης αυτής. Κατόπιν αυτού, η αφαίρεση αυτή είχε ως αποτέλεσμα να μειωθεί σε αρκετά σημαντικό βαθμό το μεταφερθέν κεφάλαιο, πολύ περισσότερο που η Επιτροπή τους έδωσε τη δυνατότητα να αποφασίσουν επί της μεταφοράς αυτού του ποσού μόλις το 1983, δηλαδή αρκετά μετά το διορισμό τους ως έκτακτων υπαλλήλων. Με την παράβαση αυτή του καθήκοντος που έχει έναντι των διοικουμένων να τους ενημερώνει και να τους προστατεύει, η Επιτροπή δεν ανακοίνωσε στους προσφεύγοντες όλα τα στοιχεία που θα τους επέτρεπαν να πάρουν την απόφασή τους εν πλήρει επιγνώσει του θέματος.
- 38 Επί του σημείου αυτού, η Επιτροπή αντιτάσσει ότι οι προσφεύγοντες μπορούσαν να βρουν όλες τις χρήσιμες πληροφορίες σχετικά με το επιτόκιο του 3,5 % επί του κεφαλαίου στη συμφωνία της 2ας Μαρτίου 1978 που συνήφθη μεταξύ της Επιτροπής και του INPS. Η Επιτροπή αναφέρει ότι το επιτόκιο αυτό ύψους 3,5 %, που αφορά την περίοδο από την 1η Νοεμβρίου 1976, ημερομηνία του διορισμού των προσφευγόντων ως έκτακτων υπαλλήλων, έως την ημερομηνία της προβλεφθείσας μεταφοράς του συγκεντρωθέντος κεφαλαίου στο INPS, δικαιολογείται από το γεγονός ότι καθόσο διάστημα το κεφάλαιο δεν μεταφέρεται η Επιτροπή δεν μπορεί να καταβάλει τόκους γι' αυτό. Η αφαίρεση αυτή αντισταθμίζεται εξάλλου από το γεγονός ότι το INPS μεταφέρει το κεφάλαιο αυτό προσηυξημένο κατά 4,5 % κατά τη διάρκεια του διαστήματος από την 1η Νοεμβρίου 1976 έως την ημερομηνία κατά την οποία η Επιτροπή ζητεί από το INPS να της αναφέρει το ακριβές ποσό της μεταφοράς. Η συμφωνία της 2ας Μαρτίου 1978 διευκρινίζει εξάλλου ότι ανάμεσα στην ημερομηνία αυτή και την πραγματική μεταφορά μπορεί να παρέλθει μέγιστο διάστημα 90 ημερών.
- 39 Πρέπει να παρατηρηθεί σχετικά, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, ότι οι προσφεύγοντες μόνο κατά την περίοδο αυτή των 90 ημερών επιβαρύνθηκαν με μειωμένο επιτόκιο ύψους 3,5 % χωρίς να επωφεληθούν επιτοκίου ύψους 4,5 %. Αντίθετως, πρέπει να τονιστεί ότι οι προσφεύγοντες επωφελήθηκαν από το επιτόκιο του INPS από την ημερομηνία του διορισμού τους ως έκτακτων υπαλλήλων έως την υποβολή της αίτησης της μεταφοράς από την Επιτροπή προς το INPS. Λαμβάνοντας υπόψη τη διαφορά του αυξημένου και μειωμένου επιτοκίου φαίνεται ότι για την περίοδο αυτή, που αρχίζει το 1976 και τελειώνει το 1983, οι προθεσμίες εφαρμογής της διαδικασίας μεταφοράς των κεφαλοποιημένων δικαιωμάτων δεν παρουσιάζουν κανένα πλεονέκτημα για τους προσφεύγοντες αλλά, αντίθετα, τους προσέφεραν κάποιο πλεονέκτημα. Επιπλέον, δεν αμφισβητείται ότι η Επιτροπή έστειλε στην Ispra εμπειρογνώμονες υπαλλήλους στους οποίους είχε ανατεθεί να παράσχουν στους ενδιαφερόμενους υπαλλήλους όλες τις χρή-

σιμες πληροφορίες σχετικά με την εφαρμογή του προαναφερθέντος άρθρου 11 του παραρτήματος VIII. Επομένως, προσέφερε στους προσφεύγοντες τη δυνατότητα να ενημερωθούν και να ζητήσουν διευκρινίσεις εφ' όλων των σημείων που τους φαίνονταν αμφισβητήσιμα ή ασαφή. Κατόπιν αυτού, ο τέταρτος αυτός λόγος δεν μπορεί να γίνει δεκτός.

40 Δεδομένου ότι κανένας λόγος δεν έγινε δεκτός, η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

41 Σύμφωνα με το άρθρο 69, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Σύμφωνα όμως με το άρθρο 70 του κανονισμού διαδικασίας, προκειμένου περί προσφυγών υπαλλήλων των Κοινοτήτων, τα όργανα φέρουν τα έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν.

Για τους λόγους αυτούς

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (πρώτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Απορρίπτει την προσφυγή.**
- 2) Κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά του έξοδα.**

Mackenzie Stuart

Bosco

O'Higgins

Δημοσιεύτηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 23 Ιανουαρίου 1986.

Ο γραμματέας

P. Heim

Ο πρόεδρος

A. J. Mackenzie Stuart